

Schimbarea politicilor lui Ceaușescu, din punctul de vedere al relațiilor politice și diplomatice, cu Coreea de Nord

Kwak, Dong Hun

Cuprins

- I.** Introducere

- II.** Baza teoretică a comunismului - marxism, leninism și stalinism
 - 1. Analiza inter-relațiilor între marxism și leninism
 - 2. Stalinism ca ideologie a dominației

- III.** Transpunerea stalinismului în Coreea de Nord
 - 1. Înființarea guvernului popular și acceptarea marxism-leninismului
 - 2. Construirea conducerii unitare și cultul personalității contra curentului revizionist
 - 3. Analiza schimbării politice din Coreea de Nord, de la ‘de-stalinizare’, prin intermediul organului ‘Rodong Sinmun’

- IV.** Apariția Ideii ‘Juce’
 - 1. Formarea Ideii ‘Juce’
 - 2. Procesul sistematizării Ideii ‘Juce’
 - 3. Un mecanism care concretizează Ideea ‘Juce’- cultul personalității

- V.** Comunismul în România
 - 1. Revoluția roșie impusă
 - 2. Calea a treia- linia politică autonomă
 - 3. Intrarea lui Ceaușescu în scena politică

- VI.** Cataclismul politic din România, din punctul de vedere al cultului personalității

1. Imaginea Coreei de Nord reflectată din organul ‘Scânteia’

2. Analiza mesajului scris adresat poporului de Anul Nou în organul ‘Scânteia’

VII. Sugestii pentru Coreea de Nord în urma căderii lui Ceaușescu

1. Sfârșitul regimului dictatorial al lui Ceaușescu

2. Unele opțiuni existente ale Coreei de Nord

VIII. Concluzie

Cuvinte-Cheie

Unire, Comunism, Ideea ‘Juce’, ‘Ceașism’, ‘Cultul Personalității’, ‘Rodong Sinmun’, ‘Scânteia’, ‘Mesajul de Anul Nou’, ‘Prăbușire’, ‘Reformă’

Toată lumea este în pragul unei noi perioade care se conectează la secolul al 21-lea, exprimată în două cuvinte: globalizarea și revoluția informațiilor. În secolul al 21-lea s-a depășit gândirea idealistă, conform căreia unirea coreenilor ar trebui să se realizeze pe un conflict deschis, iar noua gândire dorește crearea unei uniri coreene pașnice. În realitate, gândirea sud-coreenilor despre unirea coreeană este considerată posibilă în zilele noastre datorită destinderii tensiunii în Peninsula Coreeană. În această împrejurare, ar putea apărea unele întrebări în gândirea sud-coreenilor care pot amintite, de exemplu ‘Ce este Coreea de Nord pentru sud-coreenii?’, ‘Cum se vede Coreea de Nord?’ și ‘Este Coreea de Nord inamicul sau compatriotul sud-coreenilor?’.

De facto, Coreea de Nord este în raporturi ostile cu Coreea de Sud. Ea este considerată inamicul sud-coreenilor, din punctul de vedere al securității din Peninsula Coreeană, deoarece Coreea de Nord menține o forță armată excesivă: arma nucleară, care poate devasta complet Peninsula Coreeană. Dar de jure, Coreea de Nord este ‘un compatriot de destin’ pe care Coreea

de Sud îl acceptă necondiționat pentru o unire pașnică, astfel, există această recunoaștere dualistă cu privire la Coreea de Nord în Coreea de Sud. În această situație, dacă atenția sud-coreenilor ar fi îndreptată numai spre amenințarea militară a Coreei de Nord, această relație ostilă inter-coreeană nu poate fi rezolvată simplu. Din contră, dacă recunoașterea prin care Coreea de Nord este un compatriot al unirii este subliniată excesiv, un iluzionism vag asupra unirii, care desconsideră realitatea relației între Sud și Nord, poate să-i înconjoare pe sud-coreeni.

Pentru urgentarea procesului de unire în Peninsula Coreeană, care devine din ce în ce mai verosimil, se impune să se realizeze studii numeroase care se bazează pe cercetări obiective despre Coreea de Nord. Cu alte cuvinte, cercetare privind Coreea de Nord nu mai trebuie să fie susținută ideea preconcepută împotriva comunismului, ci trebuie să fie desfășurată să se observe 'Coreea de Nord așa cum este în realitate'. De fapt, înainte de sfârșitul Războiului Rece, restricțiile ideologice au făcut multe presiuni asupra savanților care au vrut să facă cercetări despre țările comuniste, inclusiv Coreea de Nord. În cazul Coreei de Sud care încă se confruntă cu Coreea de Nord, există dificultăți în colectarea informațiilor cu privire la inamicul prezent, Coreea de Nord. Este normal că intenția științifică a studiilor despre Coreea de Nord, care este considerată inamicul prezent, să nu poată eluda restricția ideologică de ansamblu.

Dar, debutul unei noi perioade care răspândește împăcarea și colaborarea între Coreea de Sud și Coreea de Nord trebuie aplicată în domeniul cercetării științifice cu privire la Coreea de Nord. Pentru a putea realiza o analiză obiectivă a societății nord-coreene, trebuie reținută observarea printr-o lentilă standardizată care s-a format din experiențe istorice ostile ca și tragedia Războiului din Coreea. Dacă noi, sud-coreenii, am fi mai îndeaproape pregătiți pentru perspectivele de viitor ale Coreei de Nord prin analiza obiectivă, se pot reduce costuri istorice și eforturi extenuante pentru confruntarea de viitor.

Dacă situația actuală ar fi aproape similară cu o experiență contemporană din trecut, problemele apărute în timpul acestei experienței pot fi analizate și aceste analize pot da naștere unei opțiuni cu mult mai profitabile pentru ziua de azi. Acest tip de analiză, prin comparația cu un anumit model, poate fi văzut ca imperfect, dar poate oferi o orientare importantă pentru analiză. Din analiza comparativă cu un anumit model, din punct de vedere al unghiurilor divergente, se selectează rezultatul care face posibilă întrevăderea orientării politice și perspectiva de viitor a Coreei de Nord. ‘Care grupare politică sau stat poate fi un model potrivit pentru a face comparația cu Coreea de Nord?’; această întrebare este baza de plecare a acestei lucrări, adică această întrebare este temeiul pentru procesul de desfășurare al acestei lucrări.

Din nenumăratele perspective și scenarii cu privire la viitorul Coreei de Nord, experiența istorică a României în timpul lui Ceaușescu este cel mai potrivit pentru comparația cu Coreea de Nord. În această lucrare, 3 asemănările dintre cele două țări sunt menționate pentru a justifica comparația România cu Coreea de Nord. Se pot găsi asemănarea procesului de comunizare, cea efortului în dezvoltarea unei relații apropiate și directe între partidul comunist și masa populară și cea stadiului dezvoltării întârziate a societății civile dintre cele două țări.

Procesul comunizării celor două țări a fost desfășurat de ajutorul (intervenția) direct al armatei sovietice. De fapt, partidul comunist din România și Coreea de Nord a fost o grupare politică slabă, care n-a putut exercita o influență vizibilă asupra scenei politice, până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial. Deși comuniștii autohtoni din aceste țări n-au fost susținuți suficient de masa populară, ei au reușit să preiau puterea preponderentă pe scena politică prin intervenția Uniunii Sovietice.

Partidele comuniste din cele două țări au menținut numărul fabulos al partizanilor. În toate statele comuniste, fiecare grupare conducătoare păstrează o idee prin care ‘statul’, ‘partidul’ și ‘poporul’ sunt egale și anume, ei mențin genul de concepție, al ‘trinității’, solidarizând cele 3

elemente de mai sus, ‘stat’, ‘partid’ și ‘popor’. Astfel, numărul fabulos al partizanilor din România și Coreea de Nord, poate fi considerat ca un rezultat care decurge din eforturile grupării conducătoare, pentru a materializa o concepție, ‘trinitate’ între ‘partid’, ‘popor’ și ‘stat’. Se poate considera că partidul comunist din aceste state a convins sau a forțat poporul să se alăture partidului comunist, pentru a transmite mai eficient direcția politică a grupării conducătoare (sau conducătorului) la masa populară. România în perioada comunistă și Coreea de Nord, au încercat să construiască sistemul printr-o relație directă între gruparea conducătoare și masa populară; acest sistem ar putea cauza o scădere a puterii mijlocitoare. În plus, datorită capacității acestui sistem de conectare directă a poporului cu gruparea conducătoare, este mai ușor să fie instalată o structură de cult al personalității. Așadar, efortul celor două țări pentru a dezvolta relația apropiată și directă între partidul comunist și masa populară, care a fost analizat prin niște datele statistice menționate în această lucrare cu privire la numărul partizanilor, poate face ca România să fie un stat comunist posibil mai potrivit pentru comparația cu Coreea de Nord.

De la introducerea ‘de-stalinizării’, majoritatea statelor comuniste, inclusiv Uniunea Sovietică, au început să fie schimbate din punct de vedere al unghiurilor divergente; stabilirea structurii de conducere colectivă, mișcarea reconcilierii pașnice din punct de vedere al relațiilor internaționale. În iunie 1953, a avut loc revolta populară împotriva Uniunii Sovietice în Berlin. Iar ‘Revoluția din Ungaria’ a explodat în octombrie 1956. În anul 1968, au apărut mișcările anti-comuniste, ‘Primăvară de la Praga’. Acest lanț de mișcări de rezistență din Europa de Est sugerează că, în ciuda regimului stalinist, au acționat anumite influențe sociale și economice care au negat structura comunistă. Analiza acestui lanț de revolte în Europa de Est poate fi desfășurată mai eficient prin înțelegerea societății civile. Societatea civilă poate fi considerată o existență intermediară, care se situează între stat și sfera privată. Datorită acțiunii energice a

societății civile, au fost posibile revendicările cetățenilor în unele state comuniste autoritare din Europa de Est. Dar, nu s-a creat o mișcare de revoltă remarcabilă împotriva regimului autoritar în România și Coreea de Nord în perioada de ‘de-staninizare’. În general, participarea pozitivă a cetățenilor la societatea civilă este strâns legată de situația economică. O formă, sindicatul, poate fi considerat ca intermediar major între societățile civile divergente. Dar, România și Coreea de Nord au fost subdezvoltate din punct de vedere economic spre deosebire de Ungaria, Cehoslovacia și Germania de Est unde au apărut revolte liberale față de regimul autoritar au menținut starea de economie dezvoltată. Cele două țări, România și Coreea de Nord, nu au avut condiții favorabile pentru dezvoltarea societății civile, care ar putea exercita influențe divergente asupra regimului autoritar.

În cele din urmă, se poate ajunge la concluzia că România în perioada comunistă, poate fi comparată cu Coreea de Nord. Prin comparația aceasta, rezultă perspectiva de viitor asupra Coreei de Nord din punct de vedere al experienței regimului comunist din România.

În capitolul II, se analizează concis baza comunismului, astfel marxismul, leninismul și stalinismul. Pentru că Ideea ‘Juce’ și ‘Ceașismul’ din cele două țări au decurs din combinația între o ideologie fundamentală, marxism-leninism și fiecare situație distinctă, este necesar să se analizeze baza fiecărei ideologii comuniste. Pentru a înțelege mai eficient Ideea ‘Juce’ și ‘Ceașismul’, trebuie să examinăm concis originea comună a comunismului fiecărui stat comunist, adică marxismul. De asemenea, trebuie să se examineze dezvoltarea și modificarea marxismului. Marxismul este o ideologie a rezistenței. În plus, leninismul are o trăsătură de ideologie a rezistenței și, în același timp, o trăsătură de ideologie a dominației. Deci, leninismul poate fi considerat fundamental, o ideologie a rezistenței și pe lângă aceasta, este caracterizat practic, incluzând o trăsătură de ideologie a dominației. Stalinismul poate fi considerat o ideologie a dominației pentru conducerea practică a țării. Comparația leninism-marxism poate fi

înțeleasă ca o legătură teoretică. Din contră, relația între leninism și stalinism poate fi considerată o legătură practică. Cu alte cuvinte, marxismul a fost rusificat de Lenin în Rusia, adică marxismul rusificat poate fi considerat simplu, leninism. Lenin a amestecat universalitatea marxismului cu particularitatea Rusiei. Dar, Stalin a distrus universalitatea marxismului, consolidând și măbind excesiv particularitatea. Așadar, relația dintre marxism, leninism și stalinism poate fi considerată un proces al schimbării de la o ideologie pură a revoluției la o ideologie practică a dominației. Ideologia dominației celor două state, Ideea ‘Juce’ și ‘Ceaușism’ ar fi un rezultat care a decurs din procesul succesiuni și dezvoltării unor ideologii comuniste, marxismul, leninismul și stalinismul.

În capitolul III, se cercetează fundalul istoric al Coreei de Nord și anume, procesul stalinizării pe teritoriul Coreei de Nord, care poate fi primul nasture în procesul de a analiza societatea Coreei de Nord, mai ales Ideea ‘Juce’ ca o ideologie a dominației din Coreea de Nord. În plus, anumite fundale culturale, istorice și economice care au influențat comunizarea Coreei de Nord sunt introduse. Istoria Coreei de Nord poate fi periodizată pe etapele revoluției, schimbării structurii conducerii (schimbării politice), etapele dezvoltării economice etc. Dintre aceste metode ale periodizării, metoda de periodizare pe etapele revoluției este considerată cea mai generală modalitate a cercetării asupra istoriei Coreei de Nord. În acest capitol, istoria contemporană a Coreei de Nord este explicată, fiind periodizată pe unele etape, după cum urmează: (1) Procesul revoluției anti-imperialiste și anti-feudale, (2) Înființarea guvernului proletar-dictat și Războiul din Coreea, (3) Sfârșitul Războiului din Coreea și procesul de construire a conducerii unitare a lui Kim Ir Sen, (4) Răsărirea Ideii ‘Juce’ din procesul de ‘de-stalinizare’ și (5) Consolidarea structurii conducerii unitare a lui Kim Ir Sen. A patra și a cincea etapă cuprinde perioada crizei interne și externe asupra sistemului conducerii lui Kim Ir Sen și cea începerii curentului de cult al personalității, pentru consolidarea structurii conducerii unitare

a lui Kim Ir Sen. În special, a patra etapă cuprinde fundalul intern și extern al apariției Ideii ‘Juce’. Prin acest capitol, este evidențiat faptul că Ideea ‘Juce’ a fost introdusă în grabă contra curentului de ‘de-stalinizare’ și aceasta poate fi considerată ca doar o variație a stalinismului. Pentru a observa schimbările politice ale Coreei de Nord față de curentul ‘de-stalinizării’, organul partidului comunist din Coreea de Nord, ‘Rodong Sinmun’ este folosit în acest capitol. Schimbările politice ale autorității din Coreea de Nord în perioada ‘de-stalinizării’ au fost reflectate în acest organ, ‘Rodong Sinmun’. În plus, fenomenele idolatrizării lui Kim Ir Sen au fost infiltrate indirect în acest organ.

Capitol IV conține explicația detaliată a Ideii ‘Juce’. Cheia cea mai importantă pentru a înțelege caracterul societății Coreei de Nord este legată de înțelegerea corectă a Ideii ‘Juce’. Conducătorul comunist utilizează un dispozitiv, o ideologie ca o resursă a conducerii pentru a întări puterea politică proprie lui. Ideologia din fiecare stat comunist se utilizează valoros ca o resursă a garanției legitime a politicii, pentru a prelua dominația față de regimul rival și a justifica brutalitatea inumană din procesul accesiei la puterea dominantă. Procesul formării Ideii ‘Juce’ poate fi explicat cu unii factori externi și interni; în jurul anilor `50, autoritatea Coreei de Nord cu privire la activitățile diplomatice pro-sovietice a început să se schimbe. În februarie 1956, a avut loc al 20-lea Congres al Partidului Comunist, unde Hrușciov a obiectat asupra politicilor staliniste. Cu această intenție, el a introdus mișcări de ‘de-stalinizare’. Dar, Kim Ir Sen nu a dorit să accepte această mișcare de ‘de-stalinizare’. Autoritatea din Coreea de Nord care a promovat întărirea structurii de conducere unitară lui Kim Ir Sen, n-a putut fi de acord cu această mișcare anti-stalinistă. În plus, Conflictul între China și Uniunea Sovietică a devenit mai serios. Discordanța celor două mari țări comuniste a exercitat o influență mare asupra procesului formării și sistematizării Ideii ‘Juce’. Sub acest conflict ideologic din interiorul blocului comunist, Kim Ir Sen a oficializat cele patru linii politice majore ale Ideii

‘Juce’: ‘subiectul de ideologie’, ‘autonomia politică’, ‘independența economică’ și ‘apărarea de sine’, depunând toate eforturile pentru menținerea scenei activității independente. Războiul din Vietnam, de asemenea, ar fi exercitat o influență semnificativă asupra procesului stabilizării Ideii ‘Juce’. Kim Ir Sen a început să aibă îndoieli față de Uniunea Sovietică și China. Prin reacția negativă a celor două mari state comuniste față de Războiul din Vietnam, autoritatea Coreei de Nord a fost dezamăgită de relațiile credincioase cu Uniunea Sovietică și China. Kim Ir Sen ar fi început să manifeste îndoiala în legătură cu posibilitatea intervenției armatei Uniunii Sovietice și Chinei, în cazul extinderii crizei naționale pe teritoriul Coreei de Nord. Desigur, Războiul din Vietnam a izbucnit după ce a fost introdusă concepția Ideii ‘Juce’ în societatea Coreei de Nord de către Kim Ir Sen. Dar, se poate afirma că reacțiile negative ale statelor majore la acest război ar fi exercitat o influență mare asupra lui Kim Ir Sen, din punct de vedere al procesului stabilizării Ideii ‘Juce’. În plus, unii factori interni din procesul formării Ideii ‘Juce’ pot fi menționați. Kim Ir Sen a vrut să elimine complet oponenții din interiorul partidului, prin stabilizarea legitimității structurii lui. Linia independentă a dezvoltării economice prin mobilizarea populară eficientă, a fost necesară; după anul 1962, asistență financiară a Uniunii Sovietice pentru Coreea de Nord a fost înghețată total. Sistematizarea Ideii ‘Juce’ a fost îndeplinită, în același timp fiind consolidată puterea unitară a lui Kim Ir Sen. În plus, cultul personalității lui Kim Ir Sen a concretizat Ideea ‘Juce’ pe scena politică a Coreei de Nord. Intensificarea fenomenelor cultului personalității lui Kim Ir Sen sunt în legătură strânsă cu procesul sistematizării Ideii ‘Juce’. Cultul personalității lui Kim Ir Sen s-a desfășurat cu cele 3 aspecte caracteristice în Coreea de Nord: (1) Idolatrizarea asupra puterii dominante a ‘cârmaciului’, (2) Sublinierea loialității față de ‘cârmaciul’ și (3) Idolatrizarea asupra familiei mitice a ‘cârmaciului’. Dintre cele 3 aspecte caracteristice, (3) Idolatrizarea asupra familiei mitice a ‘cârmaciului’ este o trăsătură neprecedentă din istoria mișcărilor comuniste. Stalin a

fost chemat ca ‘tata masei populare’, ‘soarele nostru’, ‘marele învățător’, etc. Dar, nici Stalin și nici Mao n-au încercat niciodată să realizeze idolatrizarea asupra familiei liderului. Societatea Coreei de Nord poate fi considerată ca o mare familie bazată pe principiul patriarhal confucianist. Această concepție poate explica eficient cum a putut menține puterea absolută Kim Ir Sen și fiul lui, Kim Jăng Il, executând politicile cultului personalității asupra familiei lui Kim.

Capitol V explică procesul comunizării impuse de Uniunea Sovietică în teritoriul României. Acest capitol și capitolul III confirmă că procesul de comunizare a celor două țări a fost desfășurat sub intervenția directă a Uniunii Sovietice. <Tabelul 5-2> din pagina 123 ilustrează concis procesul comunizării teritoriului României.

Data	Ceea ce s-a întâmplat
23 august 1939	Încheierea Pactului Ribbentrop-Molotov la Moscova- Un protocol adițional secret care cuprindea consimțământul Germaniei la anexarea Basarabiei de către URSS
28 iunie 1940	Guvernul român a anunțat la public că teritoriile Basarabiei și ale Bucovinei de Nord au fost alipite la URSS
30 august 1940	Nord-vestul Transilvaniei a fost anexat la Ungaria prin Dictatul de la Viena
22 iunie 1941	România a intrat în război, alături de Germania, împotriva Uniunii Sovietice
1 mai 1944	Frontul Unic Muncitoresc(F.U.M.) a fost organizat printr-o coaliție dintre P.C.R.și P.S.D.
11 iunie 1944	F.U.M. a fost transformat în Blocul Național Democrat (B.N.D.), compus din P.N.Ț., P.N.L., P.S.D. și P.C.R.
23 aug 1944	Regele Mihai I-a destituit pe Antonescu din funcția de conducător cu susținerea unor partide politice inclusiv P.C.R., anunțând ruptura de alianța cu Germania
sep~oct 1944	B.N.D. a fost înlocuit cu Frontul Național Democrat (F.N.D.)-Acesta era o nouă coaliție politică, dirijată și controlată de P.C.R.
9 octombrie 1944	A avut loc convorbirea între Churchill și Stalin la Moscova (acordul de procentaj)- În România, influența sovietică a putut fi stabilită la 90% prin acceptarea alianțelor de Vest

6 martie 1945	Regimul pro-comunist: guvernul lui Groza din P.C.R. a fost format sub presiunea Uniunii Sovietice
16~26 dec 1945	A avut loc Conferința de la Moscova prin care Occidentul a recunoscut noul guvern al lui Groza
19 noiembrie 1946	Primele alegeri parlamentare au fost desfășurate- F.N.D. a devenit preponderent (347 din 383 scaune parlamentare)
1947	Comuniștii din România au făcut eforturi concrete să elimine oponenți politici- Liderul P.N.Ț-ului, Iuliu Maniu a fost arestat în iulie
30 decembrie 1947	Regele Mihai a abdicat sub presiunea comuniștilor
30 decembrie 1947	Instituirea Republicii Populare Române a fost proclamată
21~23 feb 1948	S-a realizat unificarea dintre P.C.R. și P.S.D.- Noul partid, Partidul Muncitoresc Român (P.M.R.) s-a creat, devenind un partid politic unic în România comunizată
27 februarie 1948	F.N.D. a fost transformat în Frontul Democrației Populare (F.D.P.), o alianță electorală formată
28 martie 1948	Au fost alegeri parlamentare- F.D.P. a câștigat 93.2%
13 aprilie 1948	Parlamentul a votat o constituție copiată după Constituția stalinistă din 1936

În plus, procesul revoluției din 1848 este menționat concis în acest capitol pentru că ‘naționalismul’ care era folosit eficient ca un dispozitiv politic pe scena politică a României, s-a infiltrat în mintea românilor prin curentul revoluției din 1848. Ceaușescu, de asemenea, a folosit ‘naționalism’, astfel el a stimulat sentimentul naționalist pentru a justifica consolidarea puterii unitare față de masa populară din România. De exemplu, Ceaușescu a afirmat într-o cuvântare din 1971, *‘națiunea funcționează ca un factor puternic asupra destinului și progresului lumii în procesul înaintării istoriei și ea va exista în continuare ca un factor dinamic și pozitiv pentru viitorul comunismului’*. Spre deosebire de alte state comuniste din Europa de Est, fenomenul ‘de-stalinizării’ nu s-a desfășurat pe scena politică din România. Această succesiune a faptelor s-a conectat cu politica cultului personalității a lui Ceaușescu. În plus, un fapt că Ceaușescu a încercat să adopte în interiorul României un program inspirat din realitățile asiatice,

‘minirevoluția culturală’, o imitație a ‘revoluției culturale’ din China, după vizite oficiale de prietenie în unele state din Asia inclusiv China (1~9 iunie 1971) și Coreea de Nord (9~15 iunie 1971), este menționat în acest capitol. Ion Iliescu, președintele României în funcție mai 1990~noiembrie 1996 și decembrie 2000~decembrie 2004, l-a însoțit pe Ceaușescu în vizitele în Asia din 1971, el a menționat că, *‘Ceaușescu a fost foarte impresionat de Coreea de Nord. În raport cu China unde era un haos mare cauzat de ‘revoluția culturală’, Coreea de Nord, societatea disciplinată creată de un conducător unitar, Kim Ir Sen a fost un model totalitar perfect pentru el. La scurtă vreme după ce a venit înapoi, Ceaușescu a instalat un sistem autohton după modelul nord-coreean în România’*. Ca și în Coreea de Nord, cultul personalității lui Ceaușescu și politica nepotistă i-au adus României o imagine statală ca ‘dinastia Ceaușescu’ în fața lumii. Această orientare controlată a lui Ceaușescu a cauzat izolarea internațională a României.

În capitol VI, relațiile diplomatice între România și Coreea de Nord sunt analizate prin metoda de cercetare prin apropierea internă. Menționarea concretă a organului, ‘Scânteia’, despre Coreea de Nord ar fi început din anul 1950 când a izbucnit Războiul din Coreea. După vizita oficială a lui Ceaușescu în Coreea de Nord din 1971, stilul menționării cu privire la Coreea de Nord din ‘Scânteia’ a devenit mai detaliat și mai prietenos, astfel mai afirmativ. Această succesiune a faptelor poate fi interpretată în mai multe moduri, dar ar fi demonstrat că autoritatea comunistă română a încercat să caute o justificare consolidării conducerii unitare prin menționarea afirmativă despre un stat-model ideal, Coreea de Nord. Prin acest capitol, mesajele de Anul Nou ale lui Ceaușescu din ‘Scânteia’ sunt analizate în detaliu. Direcția politică, economică și diplomatică a fiecărui an a fost infiltrată direct sau indirect în mesajele de Anul Nou ale lui Ceaușescu. Pe măsură ce trecea timpul, componența mesajelor de Anul Nou a fost modificată, de exemplu, proporția mesajelor de Anul Nou ale lui Ceaușescu din prima pagină

din 'Scânteia' în fiecare an a fost extinsă din ce în ce mai mult. În plus, poza care conținea imaginea lui Ceaușescu din mesajul de Anul Nou a fost modificată, devenind din ce în ce mai clară și mai explicită. Această succesiune a faptelor ar demonstra procesul de stabilizare a puterii unitare a lui Ceaușescu pe scena politică a României. Aceste fenomene pot fi puse pe seama structurii cultului personalității lui Ceaușescu. Forma tuturor mesajelor de Anul Nou era compusă din trei părți, evaluarea anilor trecuți, partea domeniului economic și social și partea politicilor externe. În general, proporția fiecărei părți nu era întotdeauna aceeași, de exemplu când existau dificultăți în relațiile internaționale, mai ales cu Uniunea Sovietică, proporția părții politicilor externe creștea mai mult decât în mod normal și în plus era pus accentul deosebit pe linia diplomatică autonomă. Acest fapt ar reflecta situația dificilă și nefavorabilă a României din punct de vedere al politicilor externe în momentul respectiv, deși Ceaușescu nu a vorbit în mod direct. Ceaușescu a subliniat câteodată instabilitatea ordinii internaționale din mesajele de Anul Nou și deasemenea acest fapt poate fi considerat ca un efort politic al lui Ceaușescu pentru consolidarea structurii conducerii unitare și pentru reprimarea opoziției față de structura cultului personalității.

În capitolul VII sunt introduse și analizate cu atenție câteva opțiuni existente ale Coreei de Nord. În primul rând, regimul Coreei de Nord ar putea supraviețui în forma sa actuală. Acest caz înseamnă că presiunea internațională la adresa regimului comunist din Coreea de Nord ar continua, adică izolarea internațională a acestui regim să se mențină. În al doilea rând, Coreea de Nord ar putea supraviețui în formă deschisă asemănătoare Chinei. Această țară a realizat reformarea economică cu succes, în același timp menținând sistemul politic comunist. China, cea mai mare țară comunistă din lume a acceptat capitalismul socialist potrivit cu situația chinezească, adoptând un anumit concept 'o țară, două sisteme'. Acest scenariu chinezesc ar putea crea atmosfera internațională favorabilă pentru Coreea de Nord și ar putea realiza

dezvoltarea sistematică și rapidă a economiei prin sprijinul activ al societății internaționale inclusiv Coreea de Sud. Al treilea caz este ca regimul Coreei de Nord să se prăbușească ca în România. Procesul tranziției din teritoriul Europei de Est poate fi un bun exemplu pentru situația actuală a Coreei de Nord. Unele state din acest teritoriu în care avuseseră loc în trecut mișcările active ale democratizării, au reușit ‘soft landing’ fără nici un impact relativ mare, doar o parte din ele au suferit pierderi omenești. Exemplul precedent ar putea ridica posibilitatea apariției vărsării de sânge în Coreea de Nord în viitorul apropiat, ca și în cazul României pentru că fenomenul prin care autoritatea Coreei de Nord controlează poporul nord-coreean prin mijloace ca opresiunea și frica, se manifestă mai des în zilele acestea deoarece situația economică devine mult mai grea în zilele acestea. Cazul României ar fi un exemplu bun pentru liderul Coreei de Nord, Kim Jăng Il.

Este sigur și clar că prăbușirea regimului Ceaușescu s-a întâmplat din cauza problemelor interne evidente. Dar, se pot menționa unele suspiciuni nerezolvate în legătură cu căderea lui Ceaușescu. De exemplu, Ion Iliescu care fusese înlăturat din Partidul Comunist Român de Ceaușescu în anii 1980 a apărut ca un nou lider imediat după revoluția din 1989. Cu alte cuvinte, Ceaușescu ar fi fost o victimă în lupta pentru putere în interiorul Partidului Comunist Român. Este necesar să se menționeze intervenția externă, și anume conspiratorul din afară în legătură cu succesiunile de vărsare de sânge din 1989. Au existat dovezi concrete privind implicarea externă în revoluție, în conformitate cu raportul SRI (Serviciul Român de Informații), mai precis privind interferențele sovietice. Începând cu data de 9 decembrie 1989, numărul de turiști sovietici cu mașini a crescut considerabil de la circa 80 pe zi, la 1000. Majoritatea turiștilor au fost bărbați cu vârste cuprinse între 25 și 40, iar pentru că multora dintre aceste mașini care erau în drum spre Iugoslavia, aproape de orașul Timișoara le-a fost interzisă intrarea în această țară pentru că la percheziție au fost găsite arme în mașini. Un lucru este sigur, că în timpul

evenimentelor de la Timișoara din 1989 a existat un număr mare de turiști sovietici. Din punctul de vedere al lui Gorbaciov care a încercat îmbunătățirea relațiilor cu Occidentul printr-o restructurare și deschidere la acel moment, Ceaușescu care adera linia politică opresivă, ar fi fost un ghimpe. Dacă luăm în considerare poziția unei țări comuniste mari, China, care dorește calificarea ca liderul internațional prin relația îmbunătățită cu Occidentul, posibilitatea implicării și intervenției chineze în situația actuală a Coreei de Nord ar putea exista.

Surprinzător, evaluarea lui Ceaușescu ar fi probabil distorsionată în unele moduri. De exemplu, conform unui sondaj curs realizat în anul 2009, 31% dintre cei chestionați au fost de părere că Ceaușescu ar trebui recunoscut ca un om care a făcut României mai mult bine, iar 52% un om care a făcut bine și rău în mod egal. Mai ales, printre locuitorii din mediul rural, numai 9% l-au considerat pe Ceaușescu un om care ar fi făcut României mai mult rău decât bine. În plus, s-a zvonit că Ceaușescu ar fi deținut conturi secrete în străinătate, dar urma acestora n-a putut fi descoperită. Salariul lui oficial a fost de aproximativ 1200 dolari și din această sumă, Ceaușescu depunea o treime la CEC lunar, în contul copiilor lui. Evaluarea obiectivă și nedistorsionată cu privire la revoluția din 1989 și Ceaușescu ar fi misiunea viitoare a istoricilor. De asemenea, se poate spune că informațiile noastre cu privire la Coreea de Nord ar fi distorsionate de către lumea occidentală.

Metoda tuturor cercetărilor din această lucrare încearcă să fie una obiectivă. În plus, este eliminată orice idee preconceptută împotriva comunismului, prioritatea acestei lucrări este foarte clară. Aceasta se desfășoară din punct de vedere al unghiului supraveghetorului obiectiv pentru a sugera orientarea politică a Coreei de Nord în comparație cu un stat-model, România în perioada lui Ceaușescu. Prin această comparație cu o experiență contemporană din trecut, astfel cu cazul României, se poate găsi răspunsul eficient la orice eveniment neașteptat cu privire la Coreea de Nord.